

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 11 czerwca 2007r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: asystent sędziego Adam Zaborski

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2007r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z odwołania Bartłomieja R

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

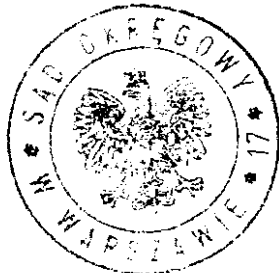
o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Bartłomieja R

od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji

Energetyki z dnia 28 listopada 2006 roku Nr DPE-451-20(3)2006/8789/102

Oddala odwołanie.

SSO Bogdan Gierzyński

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 listopada 2006 roku Nr DPE-451-20(3)2006/8789/102 pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że pozwany – Bartłomiej R prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą F H -U „B ” z siedzibą w miejscowości T naruszył warunek 2.2.2. koncesji na obrót paliwami ciekłymi Nr OPC/4317/8789/W/1/2004/BP z dnia 14 września 2004 roku w ten sposób, iż wprowadził do obrotu w 2005 roku poprzez stację paliw w miejscowości G G olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. Nr 192, poz. 1969).

Za powyższe działanie pozwany wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 25.500 zł, co stanowi 5,8% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2004 roku.

Za podstawę swojego rozstrzygnięcia Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał okoliczność, iż w dniu 9 lutego 2005 roku pozwany wprowadził do obrotu olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa, co wynika z protokołu kontroli L Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w L w którym uwidocznione zostało przeprowadzone badanie pobranej próbki oleju napędowego przez autoryzowane laboratorium tj. Laboratorium Badawcze Centralnego Laboratorium N w W .

Istotnym, w ocenie pozwanego, jest fakt, że przedsiębiorca nie zgłosił żadnych uwag do protokołu kontroli, natomiast sposób przeprowadzenia kontroli był zgodny z postanowieniami ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz.U. Nr 34, poz. 293) a pobór próbek paliw odbył się zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 31 marca 2004 roku w sprawie sposobu pobierania próbek (Dz.U. Nr 64, poz. 595).

Pozwany uznał zatem, że ponieważ powód dokonywał odsprzedaży oleju napędowego, pomimo tego, że jakość tego paliwa nie była zgodna z obowiązującymi przepisami to naruszył warunek 2.2.2. udzielonej koncesji.

Pozwany podniósł, że rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z 16 sierpnia 2004 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych opublikowane zostało 3 września

2004 roku i weszło w życie 18 września 2004 roku. Natomiast kontrola na stacji paliw powoda miała miejsce w dniu 9 lutego 2005 roku.

W ocenie pozwanego, powód miał więc dość czasu aby wypompować paliwo nie spełniające norm jakościowych, tak aby już od dnia 1 stycznia 2005 roku sprzedawać paliwa o parametrach jakościowych zgodnych z obowiązującymi przepisami prawa.

Pozwany podniósł, że wysokość kary pieniężnej ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne tj. w wielkości nie przekraczającej 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Ponadto pozwany uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

W szczególności pozwany wziął pod uwagę fakt, że powód wprowadził do obrotu paliwa ciekłe, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z norm określonych obowiązującymi przepisami, a także fakt, iż wykazane w trakcie badań laboratoryjnych przekroczenia obowiązujących parametrów jakościowych były znaczne.

Oceny możliwości finansowych powoda pozwany dokonał na podstawie przedstawionego przez niego wyliczenia wartości sprzedaży paliw ciekłych w roku 2004, w wysokości 442.981,46 zł.

Od powyższej Decyzji powód wniósł odwołanie domagając się jej uchylenia w całości ewentualnie jej zmiany i wymierzenia powodowi kary pieniężnej w granicach do 3.000 zł oraz wstrzymania wykonania Decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 56 ust. 3 i art. 56 ust 6 ustawy – Prawo energetyczne.

W ocenie powoda ustalając wysokość kary pieniężnej pozwany powinien uwzględnić stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Powód podniósł, że nie zaprzecza, że w czasie kontroli Inspekcji Handlowej w dniu 9 lutego 2005 roku stwierdzono w badanej próbce oleju napędowego zawartość siarki w wielkości 139,0mg/kg. Podał, że przyznał to podczas postępowania wyjaśniającego i wskazał, że część oleju o dopuszczalnej zawartości siarki 350 mg/kg zakupił jeszcze jesienią 2004 roku.

Powód wskazał, że podczas wieloletniej współpracy z dostawcą nigdy nie było żadnych problemów z jakością paliwa i dlatego z pełnym zaufaniem odbierał od niego paliwo.

W ramach tego zaufania powód przyjął więc w dniu 13 października 2004 roku 9.200 litrów paliwa o zawartości siarki do 350 mg/kg będąc nieświadomym, że od 1 stycznia 2005 roku taka zawartość siarki będzie niedozwolona.

W ocenie powoda, w pewnym stopniu do takiego stanu jego świadomości przyczynił się również dostawca, który dostarczył paliwo czterokrotnie.

Powód jest zdania, że nie ulega wątpliwości, że dostawa z dnia 13 października 2004 roku spowodowała podwyższenie wyniku i stanu zawartości siarki, które zostały uwidocznione w wyniku kontroli.

Powód podniósł, że zastosowana grzywna jest niewspółmierna do przewinienia, miejsca prowadzenia stacji paliw i jego sytuacji finansowej.

Powód podał, że do dnia kontroli przez Inspekcję Handlową ani też później nie naruszył żadnych przepisów związanych z prowadzoną stacją paliw. Kwestia ta winna mieć, jego zdaniem, decydujące znaczenie przy orzekaniu o wymiarze kary pieniężnej, gdyż w przedmiotowym przypadku nie ma mowy o jakiegokolwiek recydywie.

Powód wskazał, że stwierdzony stan to jednostkowy przypadek wynikający z tego, że stacja paliw położona jest w małej miejscowości i trudno przyrównywać ilość wydanego paliwa w jego stacji do dużych stacji paliw.

W opinii powoda, przy orzekaniu o wymiarze kary został potraktowany jak duży podmiot posiadający fachową obsługę prawną i możliwość szybkiego zbytu zakupionego paliwa. Tymczasem, jego zdaniem, nie wzięto pod uwagę specyfiki prowadzonej działalności i faktu, że jego stacja paliw nie jest położona przy drodze międzynarodowej, lecz na ubogim rolniczym terenie. Nie wzięto również, zdaniem powoda, pod uwagę, że wymierzona kara odpowiada prawie rocznemu dochodowi z przedmiotowej stacji paliw.

Z powyższych względów powód uważa, że utrzymanie w mocy kary w wysokości orzeczonej przez pozwanego będzie stanowić dla niego niepowetowaną szkodę, nieadekwatną do stopnia przewinienia i szkodliwości czynu.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej Decyzji, wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – Bartłomiej R prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą F
H -U „B ” z siedzibą w miejscowości T w zakresie obrotu
paliwami ciekłymi na podstawie koncesji Nr OPC/4317/8789/W/1/2004/BP udzielonej
Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 września 2004.

Bezsporne pomiędzy stronami jest, że badanie próbki oleju napędowego pobranej na użytkowanej przez powoda stacji paliw w miejscowości T w dniu 9 lutego 2005 roku wykazało niezgodność z wymaganiami jakościowymi określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. Nr 192, poz. 1969).

W wyniku przeprowadzonych przez Laboratorium Badawcze Centralnego Laboratorium N w W badań oleju napędowego stwierdzono bowiem zawyżoną zawartość siarki, która wynosiła 139,0 mg/kg, podczas gdy powinna wynosić maksimum 62,0 mg/kg.

Powód nie zaprzecza, że w czasie kontroli Inspekcji Handlowej w dniu 9 lutego 2005 roku stwierdzono w badanej próbce oleju napędowego zawartość siarki w wielkości 139,0mg/kg. a ponadto stwierdził, że część oleju o dopuszczalnej zawartości siarki 350 mg/kg zakupił jeszcze jesienią 2004 roku, będąc nieświadomym, że od 1 stycznia 2005 roku taka zawartość siarki będzie niedozwolona. (k. 9 akt sądowych).

Powyższe okoliczności należało zatem uznać za udowodnione.

Sporna pomiędzy stronami pozostaje jedynie prawna interpretacja tych faktów, a w zasadność i wysokość wymierzonej powodowi kary pieniężnej za naruszenie przez niego warunków koncesji.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 roku, Nr 89, poz. 625) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy zaznaczyć, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

W ocenie Sądu, brzmienie powołanych wyżej przepisów przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji.

Sąd stanął na stanowisku, że słusznie Prezes URE uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Należało bowiem zważyć, że powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji, zaakceptował również warunek określony w punkcie 2.2.2. zgodnie z którym Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliwami ciekłymi określonymi w koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z norm określonych obowiązującymi przepisami. Powód powinien zatem, zdaniem Sądu, liczyć się z obowiązkami wynikającymi z tego faktu oraz z ewentualnymi trudnościami w sprostaniu im.

Należy podkreślić, że warunek 2.2.2. koncesji jednoznacznie zakazywał sprzedaży paliw nie odpowiadających normatywnym wymaganiom jakościowym, a zatem jest bez znaczenia jaka była przyczyna zawyżonej zawartości siarki w paliwie sprzedawanym przez powoda. Istotnym jest wyłącznie to, że wymagania koncesji nakazywały powodowi podjąć wszelkie istotne działania, aby sytuacja taka nie miała miejsca.

Analizując zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał, że w powód w żaden sposób nie wykazał jednak, że dopełnił w zakresie obowiązku koncesyjnego określonego w punkcie 2.2.2. należytej staranności, ocenianej zgodnie z art. 355 § 2 k.c., uwzględniającej zawodowy charakter prowadzonej działalności.

Słusznie wskazał, Prezes URE, że z dniem 1 stycznia 2005 roku paliwo zakupione przez powoda w dniu 13 października 2004 roku powinno zostać wypompowane ze zbiornika i odprzedane, bądź zutylizowane.

Z materiału zgromadzonego w postępowaniu administracyjnym nie wynika natomiast, aby powód podjął jakiegokolwiek działania w celu wycofania z obrotu oleju napędowego nie spełniającego norm wynikających z obowiązujących przepisów.

Nie stanowi, w ocenie Sądu, okoliczności usprawiedliwiającej nieświadomość, że z dniem 1 stycznia 2005 roku uległy zmianie przepisy dotyczące wymagań jakościowych dla paliw, jak to czyni powód. Na powodzie, bowiem jako na podmiocie prowadzącym profesjonalną działalność ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w obowiązujących przepisach.

Również zaufanie do dostawcy i poleganie na jego zapewnieniach co do prawidłowej jakości dostarczanego paliwa jest, zdaniem Sądu, działaniem niedostatecznym i nierozważnym.

Wobec tego, skoro w wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, że wprowadzone do obrotu paliwo nie spełnia wymogów jakościowych zgodnych z obowiązującymi przepisami, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa wyłącznie na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa.

Z uwagi na bezsporny fakt wprowadzenia przez powoda do obrotu oleju napędowego o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa uznać należało, że powód swym działaniem bezsprzecznie naruszył także warunek 2.2.2. koncesji, co w pełni uzasadniało nałożenie na niego kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne. Rozważać można jedynie, czy jej wysokość została prawidłowo ustalona przez Prezesa URE.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się jednak okoliczności, które uzasadniały zmianę przedmiotowej Decyzji w kwestii wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej.

Sąd uznał bowiem, że ponieważ fakt nieprzestrzegania przez powoda obowiązków wynikających z koncesji został stwierdzony ponad wszelką wątpliwość, z tego względu ustalenie kary pieniężnej na poziomie 5,8 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2004 roku nie jest zbyt wygórowane. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosowanie do treści art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy.

Na oceną Sądu wpływ miał także fakt, że przekroczenie wymaganych parametrów jakościowych oleju napędowego w zakresie zawartości siarki było znaczne.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że emisja związków siarki do atmosfery jest szkodliwa środowiska. Z tego też względu ustawodawca systematycznie obniża dopuszczalny poziom siarki w paliwie. Należy zatem uznać, że szkodliwe jest działanie powodujące dostanie się do atmosfery każdej ilości siarki, poza niezbędnym minimum.

Nadto, należy mieć na względzie, że nałożona kara nie odnosi się do konkretnej ilości sprzedanego paliwa, ale do braku organizacji prowadzonej przez powoda działalności koncesjonowanej, która gwarantowałaby wypełnianie warunków wynikających z koncesji.

Określając karę Sąd wziął także pod uwagę stopień zawinienia przedsiębiorcy a także okoliczność, że w wyniku działań powoda zagrożony został interes ekonomiczny odbiorców oraz naruszony został w istotny sposób porządek prawny.

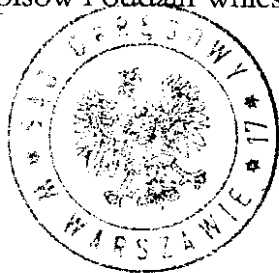
Podkreślenia wymaga bowiem, że kara pieniężna, o której wyżej mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną i odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu naganych zachowań.

Natomiast zmniejszenie jej wysokości stałoby w sprzeczności z jej celami prewencyjnymi za niezastosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań prawa energetycznego, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przedsiębiorstwie przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Należało także zważyć, że sytuacja finansowa powoda, miejsce prowadzenia stacji oraz fakt, że naruszenia przez niego obowiązków koncesji miało charakter jednorazowy nie stanowi, w ocenie Sądu, okoliczności uzasadniającej nałożenie kary pieniężnej w niższym wymiarze.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powoda, możliwości finansowe a w szczególności fakt stwierdzenia znacznego przekroczenia obowiązujących parametrów jakościowych sprzedawanego przez powoda paliwa, w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE.

Z tych względów Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że wydana przez pozwanego Decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów i oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

SSO Bogdan Gierzyński

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz